

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Stříbro**, se sídlem Dukelská ulice - Farma, Stříbro, zast. Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, **za účasti** osoby na řízení zúčastněné: Pozemkový fond České republiky, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 9. 11. 2004, č. j. 31760/04-11000, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2009, č. j. 8 Ca 415/2008 - 139,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2009, č. j. 8 Ca 415/2008 - 139, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Stříbro rozhodnutím ze dne 18. 7. 2003, č. j. 592/03-206/A5-ŽP, na základě návrhu žalobce uznal podle § 29 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), společenstevní honitbu Černošín. Toto rozhodnutí následně potvrdil Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím o odvolání ze dne 23. 9. 2003, č. j. ŽP/7194/03. Ministerstvo zemědělství však v mimoodvolacím řízení podle § 65 správního řádu z roku 1967 svým rozhodnutím ze dne 16. 6. 2004, č. j. 42753/03-7040/16230 změnilo rozhodnutí krajského úřadu tak, že se rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ze dne 18. 7. 2003, č. j. 592/03-206/A5-ŽP, zrušuje a věc se vrací prvoinstančnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí Ministerstva zemědělství podal žalobce rozklad, který však ministr zemědělství rozhodnutím ze dne 9. 11. 2004, č. j. 31760/04-11000, zamítl a zrušující rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí o rozkladu ministr zemědělství uvedl, že krajský úřad rozhodnutí Městského úřadu Stříbro nepřezkoumal v celém rozsahu, nezabýval se jeho závažnějšími nedostatky a uznání honitby nebylo v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o myslivosti.

Rozhodnutí ministra zemědělství napadl žalobce dne 20. 1. 2005 žalobou u Městského soudu v Praze. V mezidobí přitom (27. 9. 2004) změnil svůj původní návrh na uznání honitby tak, že požádal o uznání jedné společenstevní honitby v hranicích bývalých sedmi honiteb. O tomto návrhu rozhodl Městský úřad Stříbro tak, že honitbu Stříbro uznal. Rozhodnutí městského úřadu potvrdil následně Krajský úřad Plzeňského kraje (6. 6. 2007). Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2007 pak sice Ministerstvo zemědělství v mimoodvolacím řízení změnilo rozhodnutí krajského úřadu tak, že návrh na uznání honitby Stříbro se zamítá, toto rozhodnutí však posléze zrušil ministr zemědělství a přezkumné řízení zastavil. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 6. 6. 2007 tedy zůstalo v právní moci.

Žalobu proti původnímu rozkladovému rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 9. 11. 2004 žalobce nevzal zpět. Brojil v ní především proti názoru, podle kterého nelze jednomu honebnímu společenství uznat více honiteb, dále tvrdil nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, neboť se dle jeho názoru nevypořádalo se všemi námitkami uplatněnými v rozkladu, a v neposlední řadě namítal, že výrok rozhodnutí, jímž se věc vrací zcela na počátek, zasahuje do jeho práv nabytých v dobré víře.

Rozsudkem ze dne 23. 2. 2009, který je nyní předmětem přezkumu Nejvyšším správním soudem, Městský soud v Praze žalobu zamítl s tímto odůvodněním: Pokud žalobce ve svém podání mimo jiné namítal, že Ministerstvo zemědělství změnilo v mimoodvolacím řízení rozhodnutí krajského úřadu tak, že zrušilo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, poukázal soud na nové rozhodnutí ministra zemědělství týkající se i inkriminované honitby Černošín ze dne 3. 3. 2008, kterým řízení podle § 90 odst. 4 správního řádu zastavil. Kromě toho nemohl soud opomenout skutečnost, že žalobce svůj původní návrh Městskému úřadu Stříbro v mezidobí rovněž změnil.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný způsobem nepřipustným zasahoval do práv nabytých v dobré víře, musel soud odkázat na neskončené řízení vedené Pozemkovým fondem ČR na určení neplatnosti rozhodnutí valné hromady Honebního společenství Stříbro ze dne 17. 4. 2005, neboť mu nebylo umožněno na této valné hromadě hlasovat, a námitku odmítnout, neboť v dané věci nebyla dosud vyjasněna práva držby, užívání a dispozice ohledně pozemků předmětné honitby.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V napadeném rozsudku se uvádí, že Městský soud v Praze při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z odůvodnění napadeného rozsudku však vyplývá, že žaloba byla zamítnuta s odvoláním na

právní skutečnosti, které nastaly jednoznačně až v době po vydání napadeného rozhodnutí ministra zemědělství. Jak vydání rozhodnutí ministra ze dne 3. 3. 2008, tak probíhající řízení o určení neplatnosti rozhodnutí valné hromady stěžovatele ze dne 17. 4. 2005 nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí.

Jestliže tedy Městský soud v Praze zamítl podanou žalobu na základě jiného skutkového a právního stavu, než který tu byl v době napadeného rozhodnutí ministra, pak nesprávně posoudil právní otázku, a to otázku relevantního skutkového a právního stavu věci.

Vzhledem k tomu, že odůvodnění napadeného rozsudku postrádá uvedení právně relevantních skutečností, které by mohly vést k zamítnutí žaloby, je dle názoru stěžovatele třeba považovat rozsudek za nepřezkoumatelný. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Jak již dříve Nejvyšší správní soud judikoval, je rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže stěžovatel v řízení před krajským soudem uplatnil námitky, s nimiž se krajský soud v odůvodnění rozsudku nevypořádal (rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, www.nssoud.cz); podle rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz, je pak napadený rozsudek nutno posoudit jako nepřezkoumatelný, pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy.

Jak vyplývá z rekapitulační části tohoto rozsudku, ponechal Městský soud v Praze při posuzování věci napadené správní rozhodnutí zcela nepovšimnuto, čímž prakticky ignoroval veškeré argumenty, jimiž stěžovatel proti obsahu tohoto rozhodnutí brojil. Městský soud v Praze se tedy nevypořádal byť s jediným žalobním bodem, a jeho rozsudek je tak třeba ve světle dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu posoudit jako nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Tvrzený důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je tedy naplněn. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí se tedy především vypořádá s jednotlivými žalobními body tak, jak byly vzneseny v podané žalobě, tj. vyjádří se k otázce možnosti či nemožnosti uznání vícero honiteb jednomu honebnímu společenství, k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, resp. jeho neadekvátnosti vzhledem k dříve nabytým právům stěžovatele.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Pouze formou poznámky *obiter dictum* považuje Nejvyšší správní soud za vhodné doplnit následující: Opřel-li Městský soud v Praze své rozhodnutí o skutečnost, že stěžovatel po podání žaloby proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 9. 11. 2004 změnil svůj původní návrh, přičemž o tomto bylo již pravomocně kladně rozhodnuto, měl tím patrně na mysli, že za této procesní situace není zcela zřejmé, čeho se stěžovatel snaží dosáhnout trváním na soudním přezkumu původního rozkladového rozhodnutí. Takovému názoru by bylo na místě přisvědčit. Současně je však třeba trvat na tom, že podle rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4 As 31/2006 - 73, publ. pod č. 1513/2008 Sb. NSS, jsou rozhodnutí správních orgánů, vydaná podle § 65 odst. 2 správního řádu, jimiž byla v mimoodvolacím řízení zrušena nebo změněna pravomocná rozhodnutí ve správním řízení, rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s., a podléhají tedy soudnímu přezkumu, neboť zasahují do hmotných práv fyzických nebo právnických osob nabytých v původním, pravomocně skončeném správním řízení. Stěžovatel tedy má na projednání podané žaloby a rozhodnutí o ní právo, a to bez ohledu na v mezidobí změněné okolnosti, které výrazně zpochybňují, že by soudní přezkum mohl mít do právního postavení stěžovatele jakýkoli konkrétní hmotněprávní dopad.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu